

РЕШЕНИЕ

№ 687

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: К.а Анастасова
Стойчо Попов

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от К.а Анастасова Въззивно гражданско дело № 20221100505009 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С Решение № 20005231/18.01.2022 г., постановено по гр. д. № 20691/2021 г. на СРС, ГО, 113 състав е признато за установено, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че Б. Л. Г. с ЕГН ***** дължи на „М.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, сумата 17365,99 лева, представляваща непогасена главница за периода от 21.04.2014г. до 21.08.2017г. по договор за банков кредит продукт „бизнес револвираща линия-плюс“ № BL22183/26.08.2008 г. и анекси №1/25.05.2010 г. и №2/30.05.2011г., сключени с „Юробанк и еф джи България“ АД /с настояща фирма „Юробанк България“ АД/, вземанията по които са прехвърлени на заявителя „М.Б.“ ЕАД с договор за цесия, заедно със законната лихва от 08.4.2019 г. до погасяване, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по гр.дело №20011/2019г. по описа на Софийски районен съд, 113 състав, като е отхвърлен иска за разликата до пълния предявен размер от 17 686,90 лв. и за погасителната вноска с падеж на 21.03.2014г.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника Б. Л. Г. с излагане на доводи, че неправилно съдът е уважил в една част установителните претенции без да съобрази, че същите са погасени по давност- възражение, което е направено още с подаване на писмения отговор. По изложените съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение в

частта на уважаване на предявените искове. Претендира разноси.

В срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца „М.Б.“ ЕАД, в който е изразено становище за нейната неоснователност. Заявява, че изискуемостта на всички вноски по кредита е настъпила на 21.08.2017 г. и от този момент е започнал да тече петгодишен давностен срок за вземанията по него. При постановяване на своето решение съдът е съобразил датата на изискуемост на цялото задължение по кредита, както и приложимия давностен срок. С оглед това е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение в посочената част като правилно. Претендира разноси.

Софийски градски съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл.269 ГПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е допустима – същата е подадена от легитимирана страна в процеса, в срока по чл.259, ал.1 ГПК срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от Тълкувателно решение /ТР/ № 1/09.12.2013 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. С оглед това следва да бъдат разгледани оплакванията за неправилност на решението в посочената част съобразно доводите по въззивната жалба.

За да уважи в една част предявените по реда на чл.422 ГПК искове, първоинстанционният съд е приел за установено в производството, че между праводателя на ищеца- „Юробанк България“ АД и „А.Т.А.“ ЕООД е бил сключен договор за кредит при условия, че ответникът е поел валидно задължение за встъпване в дълга, че кредитополучателят е усвоил претендираната сума за главницата, че е настъпил падежът на задължението за връщане на сумата, че е налице валиден договор за прехвърляне на вземанията, по силата на който ищецът е придобил същите, както и че съдлъжникът е бил надлежно уведомен за извършената цесия. Приел е, че правопогасяващото възражение на ответника за погасяване на част от вземанията е основателно, като е съобразил датите на изискуемост на всяка от вноските по кредита и приложимата за вземанията обща петгодишна давност.

Решението е правилно.

Фактичестката страна на спора е била правилно установена от първата инстанция и по идентичен начин се установява от въззивния съд.

Страните не спорят и чрез събраните пред първата инстанция доказателства се установява, че на 26.08.2008г. между „А.Т.А.“ ЕООД /с предишно наименование „Б.“ ЕООД/ и „Юробанк и еф джи България“ АД /с настояща фирма „Юробанк България“ АД/ е бил сключен договор за банков кредит продукт „Бизнес револвираща линия“ № BL183, по силата на който кредитодателят е предоставил на ответника револвиращ кредит в размер на 20000.00 лева. Страните постигнали съгласие усвояването на заетите суми да се извърши еднократно или на части до лимита, който може да бъде използван в период от 60 месеца считано от откриването на заемната сметка. С приложение №1 към банков кредит продукт „Бизнес револвираща линия“ № BL183 страните декларирали, че заемната сметка е открита на 26.08.2008 г.

На 25.05.2010 г. бил сключен Анекс № 1 към договора за кредит между А.Т.А.“ ЕООД /като кредитополучател/, „Юробанк и еф джи България“ АД /кредитодател/ и Б. Л. Г.. По силата на него ответникът Б. Л. Г. встъпил при условията на чл.101 ЗЗД като съдлъжник в задълженията на „А.Т.А.“ ЕООД по договора за кредит. С Анекс № 2 страните декларирали, че към момента на сключването му усвоената непогасена сума е 21 263,19 лв. като постигнали съгласие усвоената сума да се погасява на месечни анюитетени вноски в срок до 21.08.2017 г. С Анекс № 2/30.05.2011г. страните договорили превалутиране на средствата по него от лева в евро, като бил изготвен и нов погасителен план.

Чрез констатациите на приетата пред първата инстанция съдебно-счетоводната експертиза, която настоящия състав кредитира напълно по реда на чл.202 ГПК се установява, че на 26.06.2012г. било извършено последното плащане за погасяването на дълга по кредита. Размерът на непогасената главница по договора за кредит за периода от 21.03.2014г. до 21.08.2017г. възлиза на сумата 17 686,90 лв.

Не се спори и се установява от представеното извлечение от приложение № 1 и договор за цесия, че между „Юробанк България“ АД, като продавач, и ищеца, като купувач, бил сключен договор за цесия, по силата на който продавачът прехвърлил вземанията си по процесния договор за кредит. Получаването на уведомлението по чл. 99, ал. 4 ЗЗД е факт от значение за спорното право /завършва фактичесткия състав на придобиването на вземането от страна на цесионера срещу длъжника/, поради което настъпването му в хода на процеса следва да бъде съобразено при решаването на делото е оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. В случая, чрез представеното по делото пълномощно /л. 16 от делото на СРС/ е установено, че цедентът е упълномощил цесионера да уведоми от негово име длъжниците на вземанията, предмет на извършеното прехвърляне. Договорът за цесия, заедно с приложението към него, писменото пълномощно и изготвените до длъжника

уведомления са редовно връчени на ответника като приложения към исковата молба в производството пред СРС /препис от тях ответникът е получил на 18.06.2021 г. на посочения от него съдебен адрес /, което е удостоверено в съобщението на л. 72 от делото/. Ето защо, съдът приема, че сключеният договор за цесия има действие спрямо длъжника.

Доводите на въззивника за неправилно приложение на материалния закон и необоснованост на решението на СРС при формиране на фактически констатации и правни изводи досежно възражението за погасяване по давност на вземанията по договора за кредит, съдът намира за неоснователни.

Предмет на предявените по реда на чл.422 ГПК установителни претенции са дължими вземания по договора за кредит по 42 падежирали вноски, които са посочени по вид, размер и падеж. Същевременно в производството е установено, че изискуемостта на всички вземания по кредита е настъпила преди подаване на заявлението на 21.08.2017 г. В случая задължението, поето от кредитополучателя е да върне сумата по кредита на части - на предварително определени по размер и падеж вноски. Това не прави тези вноски периодични, като съгласно трайната съдебна практика, тези плащания представляват разсрочено издължаване на договорената по кредита сума, поради което задълженията за главницата по договора за кредит се погасяват с изтичането на общата петгодишна давност на основание чл. 110 ЗЗД. Правилно първоинстанционният съд е приел, че началото на давността за падежирали вноски, не може да се отнесе към уговорения краен срок за погасяване на кредита – 21.08.2017 г., а давността започва да тече от момента на изискуемостта на съответната вноска съгласно нормата на чл.114, ал. 1 ГПК. Съгласно трайната практика на ВКС началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска - така решение № 45/17.06.2020 г. по т.д. № 237/2019 г. на II т.о., решение № 63/1.06.2022 г. по т.д. № 2140/2018 г. на I т.о. Това разрешение се възприема от настоящия състав и се обосновава с целите на института на погасителната давност - стимулира своевременното упражняване на субективните права и гарантира правната сигурност, както и с нормативната обвързаност на давността с изискуемостта на основание чл. 114, ал. 1 ГПК, от който момент самият кредитор може да търси изпълнение на отделните непогасени и падежирали вноски.

При установяване, че в производството са предявени вземания за главница по 42 броя падежирали вноски, съдът намира че погасена по давност е първата вноска с падеж 21.03.2014 г. при отчитане, че заявлението по чл.410 ГПК е подадено от кредитора на 08.04.2019 г. Втората и останалите 41 бр. погасителни вноски са дължими, тъй като изискуемостта им според посочените падежи е настъпила съответно на 21.04.2014 г., 21.05.2014 г., 21.06.2014 г. и пр. преди да изтече петгодишния давностен срок за всяка от тях до подаване на заявлението -08.04.2019 г.

С оглед така формираните изводи, правилно съдът е приел, че дължими са всичките вземания за главница по тези вноски с общ размер 17 365,99 лева за периода 21.04.2014 г.- 21.08.2017г.

Изводите на двете инстанции съвпадат, поради което постановеното решение в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно.

По разноските:

С оглед изхода на спора, в полза на въззиваемата страна следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт за въззивната инстанция в размер на 100.00 лв. на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20005231/18.01.2022 г., постановено по гр. д. № 20691/2021 г. на СРС, ГО, 113 състав, В ЧАСТТА, С КОЯТО е признато за установено, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че Б. Л. Г. с ЕГН ***** дължи на „М.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, сумата 17365,99 лева, представляваща непогасена главница за периода от 21.04.2014г. до 21.08.2017г. по договор за банков кредит продукт „бизнес револвираща линия-плюс“ № BL22183/26.08.2008 г. и анекси №1/25.05.2010 г. и №2/30.05.2011г., сключени с „Юробанк и еф джи България“ АД /с настояща фирма „Юробанк България“ АД/, вземанията по който са прехвърлени на заявителя „М.Б.“ ЕАД с договор за цесия, заедно със законната лихва от 08.04.2019 г. до погасяване, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по гр.дело №20011/2019г. по описа на Софийски районен съд, 113 състав, както и в частта на разноските.

ОСЪЖДА Б. Л. Г. с ЕГН *****, да заплати на „М.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, на основание чл. 78, ал. 1 и ал.8 ГПК, сумата от 100.00 лв.-разноски за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал.1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____